

ЖИВЕ СЛОВО

Християнський вісник № 12 Грудень 2015
Фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

СВЯТКОВИЙ ГРУДЕНЬ

НОВИНИ

Християнські святкування і народні традиції грудня.

Андрій зі своїми учнями ішов вгору по Дніпру, аж до пагорбів, де згодом постало місто Київ.

священників та єпископів. Це не сподобалося тодішньому проконсулу Егею, який присудив розп'ясти святого Андрія на хресті. Цей хрест мав вигляд нашої літери «Х», тому такий хрест ще можна назвати Андрієвським хрестом. Прив'язаний до хреста, святий Андрій мо-

ми з дванадцяти Христових апостолів, які завжди були поруч зі своїм Учителем, чули його слова і бачили чуда, які він робив.

Після зіслання на апостолів Святого Духа вони розійшлися в різні кінці світу голосити Слово Боже, понесли між поган світло правдивої науки. Найстаріші церковні письменники стверджують, що апостол Андрій проповідував Христову науку в Скітії, тобто на території сучасної України. Літописець Нестор та інші на основі передання розповідають, що святий Андрій зі своїми учнями ішов вгору по Дніпру, аж до пагорбів, де згодом постало місто Київ. Тут святий, оглянувши цю прекрасну місцевість, сказав до своїх учнів: «Бачите ці гори? Знайте, що на них засіяє благодать Божа і постане тут велике місто і багато в ньому буде церков і вся земля ця просвітиться святим Хрещенням», тоді поставив тут хрест і пішов далі.

Проповідь святого Андрія була успішною, він, як і інші апостоли, привертав народ до Христа, створював релігійні громади і настановляв в них

лився і дякував Богу, що має за честь понести мученичу смерть за Христа. Три дні мучився святий Андрій під палючим сонцем на хресті, а 13 грудня 62-го року він закінчив своє земне життя...

До особи святого Андрія ми ще повернемося вкінці, а тепер згадаємо коротенько ще іншого святого, що його пам'ять вшановуємо 19 грудня – це святий Миколай. Він народився приблизно двісті років пізніше святого Андрія, а саме близько 270 року після Різдва Христового в побожній християнській родині, що проживала в малоазійському місті Патарі, Лікійської провінції. Був одинаком в побожних батьків, які передчасно померли, а малим Миколою заопікувався його стрийко, який також звався Микола і був єпископом цього міста.

Закінчення на сторінці...

Релігійно спортивне змагання брейн ринг

5 грудня з нагоди 150-річчя від дня народження митрополита Андрея Шептицького відбудеться релігійно-спортивне змагання брейн-ринг. Даний захід розпочнеться молебнем в Церкві св. Миколая, після чого в центрі дозвілля діти покажуть знання з Десятьох Заповідей, зіграють шашки та настільний теніс.

Благодійна вечеря

10 грудня в кафе «Новинка» відбудеться благодійна вечеря. Метою даного заходу є реалізувати проект для талановитих дітей Перемишлянського району – зорганізувати студію звукозапису. Маємо надію, що всі запрошенні будуть присутні і підтримають наших талановитих дітей.

Благодійний фонд Омеляна Ковча

Україна без корупції

УГКЦ ініціює загальноцерковний рух протидії корупції

Синод Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства, чергова сесія якого відбулася 24-25 листопада, визнав суспільну недугу корупції гріхом, відповідальність за який є особистою. Тому владика УГКЦ вирішили ініціювати створення загальноцерковного руху протидії цьому гріхові, сформувавши відповідну робочу групу. Її першим завданням є опрацювання програми душпастирства у сфері протидії корупції.

Питання протидії корупції було головною темою цієї сесії Синоду. Аналізуючи витoki цієї суспільної недуги, члени Синоду заслухали доповідь про суспільні очікування від Церкви щодо подолання корупції в Україні, яку виголосив пан Мирослава Маринович, президент Інституту релігії та суспільства і проректор із питань призначення та місії УКУ, а також доповідь про практичні заходи щодо подолання корупції, яку виголосив пан Сергій Гула, координатор Національного руху «Ні хабарництва! Я не беру і не даю хабарів».

Синод Верховного Архiepіскопства висловив підтримку всім громадським організаціям та ініціативам, які борються зі суспільною хворобою корупції. Синод наказує вірним УГКЦ долучити молитву за зцілення від гріха корупції до молитов у щомісячний день молитви за зцілення узалежнених та їхніх рідних.

На цій сесії Синоду відбувся розгляд та затвердження в першому читанні з внесеними поправками та доповненнями Пастирського листа Синоду Єпископів Києво-Галицького Верховного Архiepіскопства щодо хвороби корупції. Документ буде доопрацьований і оприлюднений наступного року.

Департамент інформації УГКЦ

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»

Реквізити фонду:
ПРИВАТБАНК

№ поточного рахунку: 26002060880575

Код ЄДРПОУ: 36848628

МФО: 325321

ТВБВ 10013/02 ФЛОУ АТ «Ощадбанк»

Розрахунковий рахунок: 2600130716795

ЗКПО: 36848628

МФО: 325796

Благодійний Фонд «Блаженного Омеляна Ковча» щиро вдячний редакції «Нова Доба» за постійну підтримку.

ВІД РЕДАКЦІЙ

Звернення

редакції християнського вісника «Живе слово» і часопису «Нова доба» - до наших шановних читачів.

Уже рік, як спільно виходять у світ християнський вісник Фонду блаженного священномученика Омеляна Ковча «Живе слово» та народний часопис «Нова доба» - задля кращого, повнішого висвітлення тем духовного життя. Творча, унікальна співпраця священників та журналістів знаходить підтримку читачів, що засвідчують їхні схвальні відгуки, зростання тиражів видань.

У Новому, 2016 році, при Божому благословенні сподіваємось розширити спільну працю часописів. Найперше плануємо здійснювати благодійну діяльність для розвитку нашого краю, будемо організувати конкурси, творчі, спортивні змагання для дітей, молоді, допомагатимемо тим, кому доводиться у житті важко.

Зараз, у ці дні, проводиться передплата на газету «Нова доба», з якою у наступному

році до Вас знову приходиме «Живе слово». Просимо наших шановних читачів бути разом з нами, підтримувати добрі починання!

З повагою

Голова Фонду блаженного священномученика Омеляна Ковча – о. Іван Биков

Редактор християнського часопису «Живе слово» - о. Олег Федішин

Редактор газети «Нова доба» - Мар'яна Конвіцька.

Випуск благодійного фонду блаженного о. Омеляна Ковча не підтримує жодної політичної сили.

Редактор випуску «Живе Слово» о. Олег Федішин

Наш сайт: fond-kovch.com.ua

Листи надсилати можна на Zhyve-slovo@ukr.net

ПОСТАТЬ

«Виховувати серце народу і служити там, де є найбільша потреба...»

24 серпня 1892 року у храмі св. Онуфрія урочисто відбулися обличчя першої української сестри-службниці Йосафати (Михайлина Гордашевська у 23 роки взяла це ім'я у чернецтві на честь небесного покровителя Йосафата Кунцевича). Після урочистостей сестра Йосафата у новому одязі, не схожому на одяг інших монаших спільнот, поїхала до Жужеля, де на свою настоятельку вже очікували сім кандидаток. У свято Успення Пресвятої Богородиці зародилося Згромадження ССНДМ. Про житло для сестер подбав отець Кирило Селецький. Це була дерев'яна хатина, вкрита соломомою, із земляною долівкою. Меблі — найпростіші. Але для сестри Йосафати, дівчини з міста, це не надмірна убогість, а те, чого прагнуло її серце, — можливість служити потребу ючим.

«Діти Божі» — так називали селяни молодих сестер — не мали своїх маєтків і заробляли на проживання, працюючи на полях. Хто з місцевих мешканців мав змогу, приносив черницям харчі. На перших порах отець Ломницький та отець Селецький всіляко підтримували новостворену спільноту, допомагали опанувати катехизм та біблійну історію. Сестра Йосафата навчала сестер молитов, церковного співу, рукоділля, пояснювала, як опікуватися хворими, як дбати про храм та його убранство і ін.

Через три місяці після відкриття монастиря, на празник Собору арх. Михаїла, у жужельському парафіяльному храмі відбулися обличчя дев'яти кандидаток. Габіти для них власноруч пошила сестра Йосафата. Тоді ж вона склала і свої перші обіти на три роки: «вправлятися у службі Богові через убожество, чистоту й пошлух». Ця подія була дуже важливою і радісною для жителів маленького галицького села.

Перед молодим Згромадженням було поставлено найнеобхідніші завдання: засновувати захоронки (дитячі садки) для малих сільських діточок, щоб ті не росли, «як бур'яни в полі»; доглядати у селах недужих та убогих, прислуговувати їм і готувати до побожної смерті; спільно із селянами трудитися; читанням у неділі та свята духовних книг виховувати народ та заохочувати до служіння Богові, давати власний приклад християнських чеснот і трудолюбивого життя.

Першу захоронку відкрили в Жужелі 15 травня 1893 року в просторій господарській столі, яку було пристосовано до потреб дошкільнят. Тут сестри навчали дітлахів доброї поведінки, пісень, молитов, віршів, а згодом — і гри на музичних інструментах. Коли по дітей приходили батьки, сестри використовували цю нагоду, аби в спілкуванні краще їх пізнати, спільно молилися, навчали Божим правдам, розраджували.

У неділю і в свята сестра Йосафата збирала молодь села і навчала церковного співу, роз-

повідала повчальні історії, сповнюючи юні серця любов'ю до Бога і Пресвятої Богородиці. У травні та червні діти і молодь збиралися у храмі на молебні. Такі зустрічі ставали дедалі багатолюднішими. Незабаром священики з сусідніх сіл стали просити про запровадження такої практики і в них на парохіях.

Сестра Йосафата навчила службниць шити церковні ризи, оздоблювати їх гаптуванням, доглядати за ними, а також стежити за чистотою і порядком у храмі.

Відчувши, що бракує знань з медицини, сестра Йосафата почала самотужки її освоювати: вивчала трави, збирала їх і виготовляла за народними рецептами ліки. Своім досвідом і набутими знаннями ділилася із сестрами.

Місцеві люди дуже любили молоду настоятельку, називали її «наша добра Сестра-лікар», адже вона завжди безвідмовно поспішала на допомогу потребу ючим і навчала цього сестер. Коли 1894 року в селі Самолуки на Тернопільщині поширилися тиф і холера, чотири доповідні службниці відважно перебралися туди, щоб не лише полегшити страждання хворих, а й своєю турботою та любов'ю свідчити про Христа. Як згадували очевидці, часто монахию доводилося, окрім догляду за недужими, і в їхніх нужденних хатах порядкувати: хліба спекти, дітей нагодувати, білизну випрати, худобу напоїти... Побачили люди жертвну працю сестер і запросили до себе — започаткувати новий монастирський дім.

Сестра Йосафата докладала значних зусиль, щоб нове Згромадження вповні реалізувало свою місію: «Виховувати серце народу і служити там, де є найбільша потреба». Вже на восьмий рік після заснування — у 1900 році — монаша спільнота налічувала 101 особу. Сестри працювали у 15 осередках Львівської архієпархії, Станіславівської та Перемишльської єпархій. Настоятелька дбала про те, аби будь-яку роботу було виконано фахово. Службниці проходили навчання зі шкільництва, із догляду за хворими, вивчали рукоділля та кухарство. Сама ж сестра Йосафата у 1899 році одержала диплом мед-

сестри у державній медичній школі, а після курсу Червоного Хреста у Львівській державній лікарні — диплом, який давав право обслуговувати хворих і поранених.

Коли відкривався новий дім Згромадження, сестра Йосафата впродовж кількох місяців допомагала облаштовувати в ньому і духовне життя, і побут, підтримувала сестер молитовно та порадами, разом з ними працювала. Монахині із глибокою повагою, а селяни із вдячністю відгукувались про доброту і милосердя настоятельки, про далекоглядність її рішень та підбадьорливу дотепність, чутливість до чужих потреб. Сама ж сестра Йосафата для вирішення повсякденних проблем невтомно черпала сили у молитві, яка, як згадували службниці, посідала у її житті перше місце.

За десять років з часу виникнення Згромадження ССНДМ за підтримки священиків зросло прихильність людей і зросло кількості. Тож митрополит Андрей Шептицький, вважаючи, що ця церковна спільнота вже готова до самоуправління, 26 вересня 1902 року дав розпорядження обрати Головну настоятельку. Більшістю голосів було обрано сестру Йосафату. Її обов'язком було стежити за порядком і дисципліною, що, зрештою, вона робила і раніше. Митрополит Андрей також призначив отця Йосифа Пеленського, ЧСВВ, митрополитим комісаром, який щороку відвідував усі монастирі службниць і надавав духовну підтримку. Проте з різних причин Головна настоятелька та отець Йосиф не зійшлися у поглядах. Як наслідок — у Згромадженні виникло чимало непорозумінь, про які сестра Йосафата звітувала митрополитові, а згодом Головна настоятелька зреклася урядування. У лютому 1904 року митрополит призначив нову Головну настоятельку Згромадження, але і після цього злагоди у монашій спільноті не було. Митрополитий комісар отець Пеленський попросив митрополита про своє звільнення з уряду.

... А сестра Йосафата продовжує своє служіння — де найважче, де найбільша потреба. І все виконує у послушній волі Головної настоятельці. Хоч у серці сестри Йосафати неспокій: їй, співзасновниці і першій сестрі Згромадження ССНДМ, прикро бачити у виплеканій нею великій монашій спільноті незгоди. Вона ж так прагнула святості, єдності і любові у Згромадженні. А якого нестерпного болю завдало сестрі Йосафаті те, що її не допущено до довічних обітів, які вперше складали службниці — ті сестри, яких вона дбайливо впроваджувала у монаше життя... А через рік її знову немає серед тих, які готуються до довічних обітів... Але і в таких терпіннях та стражданнях вона не марнує часу на оплакування своїх випробувань, а далі ревно і в покорі серця виконує покладені на неї обов'язки. І знову черпає сили в молитві...

Продовження на ст. 4

КАТЕХИЗМ

Діла милосердя для душі

Як тіло людини потребує їжі, пиття, одяжі, захисту, свободи, здоров'я, життя — так і душа має властиві їй потреби...

Всяка поміч, яку чинимо нашим ближнім у потребі — називається ділом милосердя. Поділяються діла милосердя для тіла і душі, відповідно до того чи допомагаємо ближньому в тілесній чи душевній потребі. Як тіло людини потребує їжі, пиття, одяжі, захисту, свободи, здоров'я, життя — так і душа має властиві їй потреби:

грішника навернути
невіжу навчити
у сумніві порадити
сумного потішити
кривду терпеливо зносити
образу з серця прощати
за живих і померлих молитися

Таким чином, роблячи діла милосердя для тіла, ми дбаємо про тілесні потреби людини, а сповнюючи діла милосердя для душі, ми задовольняємо її духовні прагнення.

Всі сім діл милосердя для душі умовно можна розділити на окремі частини, які відносяться до розуму, волі та почуттів людини: невіжу навчити і у сумніві порадити — розумові прагнення; грішника навернути, кривду терпеливо зносити, образ з серця прощати — вольові; сумного потішити — чуттєві. Якщо ж не можемо ближньому нічим допомогти, тоді ми повинні просити Бога про Його безпосередню поміч для нього (за живих і померлих молитися). Оскільки душа як єство — безсмертна, має більшу цінність в очах Господніх, ніж смертне тіло, відповідно і діла милосердя для душі є важливішими до виконання, ніж діла милосердя для тіла. Альберт Штольц порівнював їх за своїм значенням до золота та срібла відповідно.

«Найбільше Божим з Божих діл є свідіти з Богом над спасінням душі чоловіка» (Св. Діонісій). Хто інших навчає в справах релігійних, доступить в небо вищого спасіння, щастя і гідності, навчає пророк Даниїл: «Розумні сятимуть небесним сьйвом, — і ті, що навернув багатьох до справедливості, неначе зорі, повіки, назавжди» (Дан. 12:3) Це діло милосердя навчання і навернення до Бога сповняли апостоли, проповідники, місіонери; звершують його катехити, всі християнські вчителі і всі, що виховують інших у пізнання Бога і правди віри.

При здійсненні діла милосердя «у сумніві порадити» треба насамперед впевнитись, чи не накидаємо іншому власної волі, а лиш привертаємо ближнього до пізнання Господньої волі. Прикладом цього діла милосердя є старозавітній Йосиф, який радив єгипетському фараонові у його сумнівах щодо правильного розуміння своїх снів (див. Бт. 41). Також Господь Ісус дав добру раду багатому юнакові щодо осягнення вічності: «Що доброго маю чинити, щоб мати життя вічне?» (Мт. 19:16).

Далі буде...

о. Володимир Вінтонів

Пилипівка

ПІСТ

Початок

Великі християнські свята завжди супроводжуються передсвятковим постом. В кінці року є довгий піст перед празником Христового Різдва. В українських православних і греко-католицьких він розпочинається 28 листопада (за новим стилем) і триває до 6 січня включно. У римо-католицьких він розпочинається у цю неділю, 29 листопада, і триває до Надвечір'я Різдва за новим стилем, тобто до 24 грудня.

Різдво Христове, як і свята Воскресіння Господнього, належить до найбільших празників у році, тому піст перед Різдвам творився на зразок Пасхального посту і навіть носить назву Чотиридесятниці. «Колискою» цього посту, як зазначає у книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, є давня Галлія (сьогоднішня Франція). Згадки про підготовчий піст до Христового Різдва на цих територіях сягають V ст. Єпископ Григорій з Тур (+ 594 р.) говорить, що св. Перпетуус, єпископ Турський (+ 491 р.), починаючи від дня св. Мартина (11 листопада) аж до Христового Різдва постив у **понеділок, середу й суботу**. Собор Турський II (567 р.) приписує монахам постити кожного дня в грудні аж до Христового Різдва. Депо пізніше цей піст переходить до Риму й Італії, а відтак — до Англії. Різдвяний піст на Заході з часом дістає назву «адвенту», що з-латинської означає «прихід», тобто прихід у світ Христа. Спершу слово «адвент» означало сам празник Христового Різдва, а пізніше — почало означати час перед Христовим Різдвам. У IX ст. перша неділя адвенту стає на Заході початком церковного року. Якщо на Заході різдвяний піст у VI ст. стає вже загальним, то на Сході **під впливом Заходу у цей час він лише починається. Першу згадку про різдвяний піст — від 14 листопада (за ст. стилем) подає Коптійський календар у VIII ст. Іванові Постникові (582-595), Патріархові Царгороду, приписують таке правило: «Годиться, щоб миряни здержувалися від м'яса в дві Чотиридесятниці — це є піст св. Пилипа (Різдвяний піст — ред.) і піст св. Апостолів Петра й Павла».**

Продовження на ст. 3

БЕАТИФІКАЦІЯ

Праведний митрополит
Андрей Шептицький

Митрополит Андрей Шептицький народився 29.VII.1865 р. в Прилбичах. Родинний дім прищепив у його душі глибоку побожність. 1888 року вступив до Чину Св. Василя Великого, 1892 року став священником, 1899 року — Станиславівським Єпископом, а 1900 року — Галицьким Митрополитом. З повною посвятою трудився над поглибленням релігійного духа своїх вірних, відновою східного обряду та над розвитком свого народу в усіх ділянках культурного та суспільного життя. Його апостольська ревність обіймала й українську еміграцію: раз відвідав Бразилію та Аргентину, двічі — Північну Америку. Як добрий пастир не покидав своїх вірних і в часі ворожих нападів. Був безстрашний в обороні правди та справедливості.

Провідною ідеєю його життя була справа об'єднання Церкви. І хоч обставини не дозволили здійснити його унійних намірів, це тільки збільшує його заслугу та велич. Хоча тяжко терпів через недугу, він ще молив Бога про ласку мучеництва, а перед Апостольським Престолом просив дозволу на мученицьку смерть за віру та єдність Церкви навзаєм за страждання свого народу. Помер у Львові 1.XI.1944 р.

Проголошення митрополита Андрея святым, його беатифікаційний процес був розпочатий 5.XII.1958 р.

Цього року Папа Франциск підписав декрет, яким усьому світові проголосив геройські чесноти митрополита Андрея Шептицького. Таким чином завершився найважливіший етап його прославлення. Від сьогодні вся Вселенська Церква називає його праведним. І закликає всіх наслідувати його чесноти.

Глава УГКЦ Блаженніший Святослав відзначив, під час цьогорічної Всеукраїнська проща до Зарваниці яка була присвячена великій постаті в історії Церкви та українського народу — особі, відомій сучасникам як Велет Святогорської гори. «Ми сьогодні особливо молитовно згадуємо Великого митрополита слугу Божого Андрея Шептицького. Ми відзначаємо 150-ту річницю з дня його народження», — сказав архиєрей.

Ким був і є для нас цей Великий митрополит Андрей? «Гадаю, — годі одним словом опи-

сати всю велич цієї особи. Але можна з упевненістю сказати, що весь той зміст, усе те значення, яке ми сьогодні вкладаємо в поняття українця, наповнені духом і мудрістю митрополита Андрея Шептицького».

Глава УГКЦ вважає, що Папа Франциск, підписавши декрет, яким усьому світові проголосив геройські чесноти митрополита Андрея Шептицького, зробив «особливий подарунок нам, українцям».

За словами Предстоятеля Церкви, Андрей Шептицький перевів свій народ і своїх вірних, як етнарх українського народу і батько своєї Церкви, через дві світові війни. «Уся його молитва, уся його праця може бути підсумована в трьох найважливіших моментах: єдність, святість і віра в Бога. Він усе своє життя працював над єдністю всередині українського народу, який тоді був поділений кордонами між різними імперіями. Працював і молився над єдністю Української Церкви, бо був переконаний, щоб без церковної єдності годі здобути нам суспільну єдність. Він закликав своїх людей до героїських чеснот, які сам утілював у своєму житті. Закликав їх бути святими, бо лише тоді вони зможуть бути добрими громадянами і відповідальними будівниками своєї держави. Але найбільше він учив людей вірити в Бога... Під час найглибших лихоліть він бачив майбутнє, він мав внутрішній зір віри, яким можна було бачити, що станеться з рідним народом опісля. Ми знаємо, що вже на смертному ложі, коли його тілесні очі закривалися, він побачив наше майбутнє. І вірик пророцтво: Україна після великого руйнування встане зі свого упадку. Мир, злагода, висока культура запанують у ній, але щоб це сталося, треба молитися, треба, щоб Господь Бог і Мати Божа заопікувалися українським народом. І про це, мабуть, він благає сьогодні перед престолом Всевишнього», — сказав на завершення Глава Церкви.

Саме тепер відбувається в

Римі процес у справі канонізації Слуги Божого Андрея. Щоби впросити у Бога тієї великої ласки для нашої Церкви та народу, всі українці мусять розуміти силу і значення прохання, гарячої молитви, побожного життя, добрих діл і жертви задля досягнення цієї мети.

Не забуваймо кожного дня відмовити з тим наміром хоча би раз «ОТЧЕ НАШ» і «БОГОРОДИЦЕ ДИВО» та додати цю молитву за прославу Слуги Божого Митрополита Андрея:

«Господи Ісусе Христе, Ти нагороджуєш Твоїх вірних слуг не тільки особливими дарами Своєї любови, але й вічною нагородою Святих у небі, а в багатьох випадках і прославою на Твоїх святих Престолах тут на землі. Я покійно благаю Тебе: зволь так прославити Твого вірного слугу Андрея Шептицького. Він впродовж свого праведного життя, повного досвідів і терпіння, був добрим пастирем свого стада та великим подвижником Церковної Єдності. Через його заступництво благослови нас новими, ревними пастирями і духовними покликаннями до священицьких і чернечих чинів. Через його заступництво вислухай і подай мені ось цю ласку, про яку я тепер прошу... Через його заступництво пошли всьому нашому народові великий дар єдності і свободи. Амінь».

Якщо хтось одержить якусь ласку через посередництво Божого Слуги Андрея Шептицького, нехай ласкаво повідомить свого священника.

о. Андрій Соколовський

РОЗДУМИ

Тобі є за що дякувати Богові

мити: значить, у тебе є їжа.

†...За килими, які треба пилососити, вікна, які треба мити...: значить у тебе є житло.

†...За промоклі від дощу черевики: значить, ти ще здатний ходити і тобі є, що взути.

†...За пробки на дорогах: значить, у тебе є автомобіль.

†...За уроки та іспити, до яких потрібно готуватися: значить, у тебе є можливість отримувати освіту.

†...За начальника, який робить зауваження: значить у тебе є робота.

†...За гору прання: значить, у

тебе є одяг.

†...За сльози і посмішки: значить, ти ще можеш відчувати.

†...За тих, хто заповідно тобі біль: значить, ти можеш зрозуміти, як не потрібно чинити і подарувати у відповідь прощення і любов.

†...За втому в кінці дня: значить, ти ще можеш активно працювати.

†...За будильник, який будить вдосвіта: значить, Бог розбудив тебе до нового дня.

Цілуй те, що маєш! Дякуй Богу частіше — адже багато хто мріє про таке життя, як у тебе!

ПІСТ

Пилипівка

Продовження, початок на ст. 2

У IX ст. Різдва́ний піст стає загальним на усьому Сході. В Русі в домонгольській добі впродовж року були, окрім пасхального, ще три інші пости. Як розповідає Київський митрополит Георгій у «Білесескім Уставі», ці пости починалися тоді ж, що й сьогодні, лише Успенський піст не був поширеним усюди й був коротший. Митрополит Георгій називає Різдва́ний піст Пилипівкою, що означає, що він починався від св. Пилипа, 27 (14) листопада. Під час Пилипівки він приписує такий самий піст і поклони, як у Петрівку: це вживання їжі раз на день без молока і без м'яса, а в суботу й неділю дозволяє вживати рибу. Київський митрополит Максим (1283-1305) називає різдва́ний піст Чотиридесятницею. У наш час Церква з різних причин досить злагіднила коліс дуже строгі пости й залишила їх радше добрій волі вірних. Та це не означає, як наголошує о. Юліан Катрій, що ми не зобов'язані до практики духа жертви, покути й посту. Час посту — це насамперед час очищення душі та приготування особи до відзначення світлого християнського свята, зокрема події приходу у світ Ісуса Христа. Піст для християн супроводжується частою молитвою та прийняттям Святих Таїн, які повинні бути постійною практикою християн і не в час посту.

Головна мета посту, встановленого ще у ранні століття християнства, — духовне очищення людини. Тому піст — це відмова не тільки від скоромної їжі, але й від гріховних думок, згубних пристрастей і звичок для того, щоб можна було з чистим серцем зустріти свято Різдва. Без молитви і покаяння піст може стати лише дієтою.

<http://risu.org.ua/>

ДОСВІД

1000 кульок

Декілька тижнів тому я приготував собі каву, взяв до рук ранішню газету, та присів послушати радіоприймач. Переключаючи канали радіопередач, раптом я зупинив свою увагу на оксамитовому голосі, що лунав із приймача. Чоловік щось говорив про «тисячу кульок». Я зацікавився, зробив радіо гучніше, та комфортніше влаштувався на кріслі.

Добре — сказав чоловік, своїм низьким тембром, - можу побитися об заклад, що ви дуже заклопотані на роботі: вчора, сьогодні, завтра. І скільки б не оплачували вам багато. Та все ж таки, за ці гроші вони купують ваше життя. Подумайте, ви не присвячуєте цей час своїм любим та близьким. Нізачо не повірю, що вам необхідно весь свій час присвячувати роботі, щоб зводити кінці з кінцями.

Ви, насправді працюєте для задоволення власних бажань. Та зрозумійте, що це замкнуте коло — чим більше грошей, тим більше бажання і тим більше ви працюєте, щоб отримати ще більше. Необхідно зуміти в одну мить запитати себе: «Чи насправді мені так потрібна та чи інша річ, наприклад, нова машина і чи заради цього я готовий пропустити перший виступ своєї донечки, чи перші успіхи сина?»

Дозвольте мені дещо вам розповісти, що реально мені допомогло зберегти та пам'ятати про головне в моєму житті. І він почав пояснювати свою теорію «тисячі кульок»:

Дивіться, в один чудовий день я сів і підрахував. У середньому людина живе 75 років. Я знаю, деякі живуть менше, інші більше. Проте живуть приблизно 75 років. Тепер 75 помножимо на 52 (кількість неділів в році) і отримаємо 3900 — стільки неділів у вас у житті. Коли я над цим замислився, то мені було п'ятдесят п'ять.

Це говорило про те, що я вже приблизно прожив 2900 неділів. І в мене залишилось лишень 1000. Тому я пішов до магазину іграшок і придбав 1000 невеличких кульок. Я їх висипав в прозору посудину. Після цього кожної неділі виймав одну кульку. Я помітив, що коли виймаю кульку і бачу, що кількість кульок зменшується, то почав приділяти більше уваги істинним цінностям у житті.

Не має більш дієвого методу, ніж споглядати за тим, як зменшується кількість дарованих тобі днів! Тепер послушайте останню думку, якою я б хотів поділитись сьогодні з вами, перед тим, як обняти свою кохану дружину і прогулятися з нею. Цим ранком я витягнув останню кульку із моєї посудини...

Тому кожен наступний день для мене — подарунок. Я приймаю його із вдячністю і дарую близьким тепло і радість. Знаєте, я вважаю, що це єдиний спосіб прожити життя. Я ні про що не жалкую. Було приємно з вами поговорити, та мені вже пора іти, я спішу до своєї сім'ї. Надіюсь, ще почувесь! ...

Я задумався. Насправді, є про, що подумати. В мене були плани ненадовго збігати сьогодні на роботу — слід було доробити проект. А згодом з колегами по роботі сходити на пиво. Замість цього я піднявся на верх і пробудив свою дружину поцілунком.

Прокидайся, кохана. Поїдемо з дітьми на природу.

Любий, що трапилося?

Нічого особливого, просто я подумав, що ми давненько разом нікуди не виходили. І ще, давай зйдемо в магазин іграшок. Мені потрібні пластикові кульки...

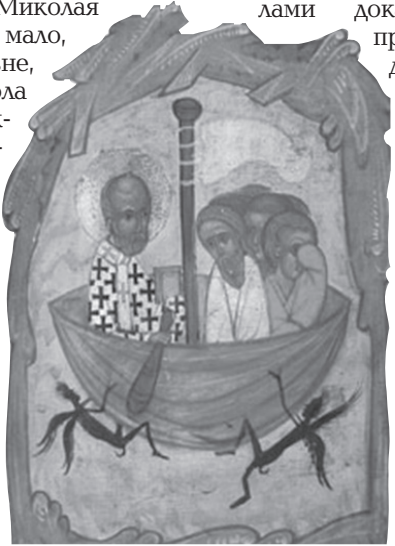
СВЯТКОВИЙ ГРУДЕНЬ

ПОСТАТЬ

Християнські святкування і народні традиції грудня

Продовження. Початок на ст. 1

Про дитячі і юнацькі роки Святого Миколая ми знаємо дуже мало, але знаємо напевне, що сирота Микола був дуже побожним, щирим і співчутливим юнаком. Коли підріс, то дядько висвятив його на священника, а пізніше він отримав повноту священства і з волі Божої став єпископом і архієпископом в місті Мир цієї ж Лікійської провінції. Ставши духовною особою, святий Миколай все своє майно роздав бідним, а сам в пості і молитві

Св. Миколай з житієм, др.пол 15 ст., Житійне клеймо з цієї ікони: порятунок потопачого корабля.

без нарікання свій життєвий хрест, любити ближнього, допомагати потребуєчим і своїми ділами доказувати нашу

приналежність до вибраних дітей Божих. Коли ж говорити про святих Андрія і Миколая, то їх об'єднує ще й той момент, що і одне і інше святкування має своє продовження в народних традиціях: знаємо, що перед «Андрієм» знімають брами, а 19 грудня чемні діти отримують подарунки від святого Миколая.

Тому, коли говорити про традиції на Миколая, то нічого поганого в тому немає, радше навпаки. Ці подарунки заохочують дітей, спонукають їх бодай на якийсь час бути чемними, уважними, зосередженими, бо інакше не прийде святий Миколай. Коли ж згадати дітей, що не живуть в сім'ях, тобто дітей-сиріт, якими опікується держава, то можливо цей скромний подарунок, що їх такі діти отримують за сприяння певних меценатів чи

просто небайдужих людей, допоможе цій дитині відчутти себе комусь потрібною, можливо викличе усмішку на сумному дитячому обличчі, запалить вогник надії в цікавих і допитливих дитячих очах.

Це звичайно добре і похвально, бо такими вчинками ми пропагуємо добро, милосердя, співчуття і просто любов один до одного і дай Боже здоров'я і рясних благословень з неба для тих людей, чий коштом все це відбувається...

Але коли говорити про традиції 13 грудня, мова йде про ніч перед Андрієм, то тут вже не йдеться про якісь звичаї чи обряди, а про масове молодіжне хуліганство, яке переживають і в містах, і в селах. Перекази свідчать, що почалося з того, що коли парубок ходив до дівчини, а батьки не хотіли відпускати її на побачення, то в Андріївську ніч парубок, щоби їм помститися, знімав в їхньому обійсті хвіртку чи браму. В наші ж дні дійшло до того, що, незважаючи на те чи є в сім'ї незаміжня дівчина чи нема, молодь робить шкоду і завдає як матеріальної шкоди, так і психологічних травм навіть стареньким, немічним та самотнім людям, ламаючи плоти, огорожі, брами, які вони придбали на свою скромну пенсію, стукають по вікнах і навіть нецензурно по-

грожують, коли людина, почувши на подвір'ї якийсь шум, засвітивши світло, вийде з хати.

Тож, як результат цих нічних «діянь» нашої молоді, ранком на Андрія можна побачити віз на даху автобусної зупинки, тракторний причеп впоперек дороги, собачу будку на комині хати і т. д. Молодь, вчинивши це, задоволена своїми вчинками, повертається додому немов після якогось подвигу. Зранку ж на свято Андрія, скривджені і роздратовані люди крізь сльози проклинають своїх кривдників.

Наведу такий факт. В одному із сіл нашої області, 13-го грудня, пізнім вечером, кілька хлопців зняли браму в старенького дідуся і несли її через подвір'я за хату, а там вихід на город і... шукай вітру в полі. Дідусь, почувши якісь підозрілі звуки, засвітив на двір світло і вийшов на поріг. Застав він хлопців з брамою якраз посеред подвір'я, так що діватись їм вже не було куди.

-Що, хлопці, брами скидаєте? – запитав дідусь.

-Так, - відповіли хлопці, - адже такий звичай.

Дідусь, навіть не підозрюючи, що то його брама, ще похвалив хлопців, мовляв, молодці, заховуєте давні звичаї, я сам колись так робив, і т. д. Хлопці, підбадьорені дідовою похвалою, разом з брамою пішли поза хату на город і зникли в пітьмі. А коли той роздивився, і побачив, що зняли саме його браму, тоді навздогін хлопцям, яких він зойно хвалив, з уст дідуса полетіли страшні прокльони.

Тож пам'ятайте, шановні батьки, що є дуже велика небезпека того, що ці прокльони можуть «наздогнати» цих молодих людей і дуже, дуже негативно відбитися чи позначитися на їхньому подальшому житті і змінити його не в кращу сторону,

Було б доречно, щоби і священники, і батьки, і вчителі, а також всі, хто має якийсь вплив на виховання дітей, пояснили їм, що так робити недопустимо ані з погляду Церкви, ані з погляду здорового глузду. Невже то є така наша віддяка святому апостолу за те, що благословив нашу державу Україну і молився за неї? Прочитаймо нашим дітям життєпис святих, пояснімо їм, що вони покинули все і пішли за Христом, проповідували Слово Боже, вчили нас бути покірними, співчутливими, вірними, вчили робити добро... а що робимо ми і наші діти?

Тож контролюймо вчинки наших дітей, і разом з ними в молитвах просімо святого Андрія апостола, щоби він і надалі був нашим добрим покровителем і допоміг нашої молоді стати добрими християнами, гідними називатись дітьми Божими.

о. Михайло Романюк

«Виховувати серце народу і служити там, де є найбільша потреба...»

Продовження поч. ст. 2

1909 року після закінчення урядування Головної настоятельки митрополітчий комісар отець Єронім Малицький, ЧСВВ, скликав Головну управу для обрання нової очільниці Згромадження. Нею стала сестра Віталія Макусь, а її заступницею – сестра Йосафата. Однак, щоб стати членом Головної управи, треба було мати довічні обіти. Отець Єронім особисто просить митрополита дати дозвіл сестрі Йосафаті скласти ці обіти. І вже наступного ранку – 11 травня – під час Божественної Літургії перша сестра-служебниця Непорочної Діви Марії склала довічні обіти. Терпеливо знісши усі кривди, зміцнівши у вірі, сестра Йосафата нарешті довічно з'єдналася з Богом.

Воєнне лихоліття 1914-1918 років принесло у розмірене життя Згромадження нові виклики: багатьом сестрам довелося покинути свої домівки і шукати нові помешкання, бракувало їжі. Але служіння продовжувалось: сестри піклувались про осиротілих дітей, доглядали за пораненими у шпиталях. Уся їхня жертвна праця живилася молитвами до Христа Чоловіколюбця, Матері Божої, св. Йосифа – до цього постійно закликала сестра Йосафата.

1914 року вона почала відчувати постійний невимовний біль у крижах, тому була змушена послуговуватися паличкою. Зовні завжди врівноважена, життєрадісна, з променистим поглядом, сестра Йосафата приховувала свої фізичні страждання. Хоча вона стала менш активною, проте не переставала цікавитися життям Згромадження і серцем завжди була із сестрами-служебницями – як тими, що перебували в Україні, так і тими, що першими відбули на служіння до Канади у 1902 р., до країн Європи (1905 р.), до Бразилії (1911р.).

Взимку 1919 року сестра Йосафата була вже прикута до ліжка невиліковною прогресуючою хворобою – туберкульозом кісток. І нові випробування – болючі медичні процедури без анестезії. Лікарі дивувалися терпеливості монахині... А вона, практично знерухомлена, радо приймала усіх сестер, які приходили до неї за порадою, знаходила цікаві повчальні історії для дітей із сиротинця, які також її відвідували, ще й цілувала кожного з них у голівку на прощання. Як мама...

Сестра передбачила день свого відходу у вічність: якось запитала, скільки ще днів до Благовіщення. Почувши у відповідь від служебниць, що залишилося три тижні, додала: «То я ще маю три тижні терпіти...» Кволе тіло слабшало з кожним днем, але дух монахині скріплювали молитва і Свята Таїнства. Сестра Йосафата готувалася до зустрічі з Тим, Кому усе своє життя служила віддано та щиро.

У ніч празника Благовіщення – 7 квітня 1919 року – у Кристинополі у сорок дев'ять років, з яких двадцять сім – чернечого, сестра Йосафата Гордашевська померла з останніми словами на устах: «Ісусе, Маріє, Йосифе...»

Тлінні останки сестри Йосафати в листопаді 1982 року було перенесено до каплиці в Генеральному домі сестер-служебниць у Римі. Нині мощі преподобної Йосафати молитовно почитують у Провінційному домі Згромадження ССНДМ у Львові. Про її заступництво свідчать численні чуда.

Підготувала за матеріалами книги О. Жаровської «Випробувані, як золото в горнилі»

п. Наталія Гавінська

ВВЕДЕННЯ У ХРАМ ТА ДЛЯ БОГА

Євангеліє нічого не згадує про подію Введення в храм Пресвятої Богородиці. Це свято, як і свято Різдва й Успіння Божої Матері, засноване на традиціях Церкви й на апокрифічних книгах (невизнаних офіційною церквою), передусім на протоевангелії Якова і псевдоевангелії Матея «Про Різдво Пречистої Діви Марії». Ці джерела подають, що батьки Пресвятої Богородиці св. Йоаким і Анна, будучи бездітними, дали обіцянку, що якщо в них народиться дитя, то вони віддадуть її на службу Богові у Єрусалимський храм. Господь Бог вислухав їхні молитви і дав їм доньку. Коли їй виповнилося три роки, батьки привели її до храму і віддали в руки первосвященника Захарії, батька св. Івана Предтечі. Тут Пресвята Богородиця перебувала тривалий час аж до заручин з св. Йосифом

Подібно як усі церковні свята дуже важливі для кожного християнина і величають святкуються спільними богослужіннями, вони також накладають відбиток на повсякденне життя. Що для мене особисто є свято Введення? Саме слово вказує, що Хтось Кудись вводиться. Найцікавіше те, що введення є і в літургійному житті кожного християнина. Виникає цілком логічне питання: «коли саме?»

Мабуть немає жодної людини, яка б не була присутня при уділенні Святої Тайни Хрещення. Коли охрещують немовля, ми настільки захоплені цим видовищем, що не зауважуємо одного дійства, який, зазвичай, відбувається одразу після цього. Мова йде про чин Воцерковлення, тобто приєднання нового християнина до спільноти вірних. Подібно як Пресвята Богородиця мала стати домом Бога і після Введення до Храму перебувала у Святаї Святих, так і в часі Воцерковлення священник заносить хлопчика у Святаї Святих, як того, хто в майбутньому може стати Слугою Божим і служити для людей. Тому кожен християнин повинен придивлятися до церковних свят, вивчати їх символіку та вплив на повсякденне життя.

о. Ярослав Кондратик